

LESBEN RÉCÉKRE TÉLELŐN

Hajnalgig
a felszálló füst előtt
tapadós levegőben
a régi nyomokon
az ajtók bezárva
retesz alatt a kapu
a tűzhely kihűl
otthonunkban messze
a zsarát hamuba roskad
hajnalig hetvenhétser
mélyen a hamuba roskad
az ágyak megvetve
kisimulnak az estéli
a tegnap déliben
a tegnap délután felgyülemlett
redők
a nyiroktól
megduzzadnak kissé
és növekednek meg
súlyosodnak is
és tollászkodnak
a huzatok alatt hajnalig
a kéményben verdesnek
először csak halkán
majd kínól belőlük
a mind erősebb
szárnycsapkodás
rokona egy távolibbnak
amely vadon
az esőt szántja és erre
válaszol már
a sima tőrből
ki tudja.

MINDENNAPI KENYERÜNK

Nem volt idő
felválni a kenyeret
miután a kés
eleven pengéje már
éles keresztet metszett
a bama kenyérthéjra
még úgy sem volt
elég idő
a mozdulat belefogózott
a keresztbe
süllyedni kezdett és
visszahúzódott a kézfejen
a karon át a haránt
rostos izmokon
és a csont maradt
félelmesen
alázatosan és a szégyen
lepengő gombok meg
az impregnált bakancstalp
s értelmét veszítette
egy egész halom kézzel
fogható holmi
a vizespohár az asztal
rajta a bádoggancsó
a nélkülözött fémtálca ügyesen
bevésített rózsái s
liliomai a szürke kacccsal
a megkopott perem
s most nem halljátok-e
hogyan ott lenn
hogyan vonítanak tovább
a kés az asztalon
kéznél
a kenyér mellett
egyetlen hosszú fog
és törjön csak a kenyérből
alkárki.

K I V Ü L

A napkelte
s a naplemente
előttem fekszik
egyszerű
és szélcsend van
keresztbe font karral
elnézek a másik oldal
felé
a szénaboglyák közt
kékes köd
újra és újra
mozdulatlan
már magam elé léptem

határozatlanul
már felvérteztem magam
mi tart még mindig
össze egyben épen
hogy hátrálhatóak
hátrálva szembe
a fű felett
a fű járatain
én ép és puha test
formálhatatlan
silány erővel
átrágni a horizontot
és lezárni biztosan
lepecsételni az aklot
megelőzve a legfürgébb
tüskésbőrűt
leggyorsabb kannelurán.

V A S Á R N A P

Kötélen kapaszkodok
a felszínre
erre a fedélzetre ahol
még néhányan fel-alá
sétálnak
a gyér fényben
kivehető még
kezüik
némelyikük arca
szivaroznak
mögöttük alkonyodik
várnak az időre
amikor meglódnak a füstölők
s a tömjénes levegőben kigyúl
a csengettyűszó
de mielőtt még ott helyben
letérdelnének
a szivarokat gondosan
de nagyon gondosan
eltáposzák
a vigyázat tűzveszély felirat
alatt és csak
utána feszítik térdüket
a szilárd talajnak
így már nem is csoda
ha itt a világ
szivarvégekkel van teli
és hogy bennünket is
felvet a rengeteg szivarvég
kallapunkban és zsebünkben
szivarvég
a számban fogunk közt.

U J S Z E L L E M

Végigömlik rajtunk
a pofátlan jó üzletek
tudata
amelyek köttenek bennünk
egy külső
s egy másik
belső anyag akarata szerint
köttenek általunk
aztán megülük szőrös tankónkat
fenekünkre telepszenek
és nekünk előbb-utóbb
nem számít csak idő kérdése
már semmi dolgunk
semmi keresnivalónk itt
nyugodtan odahagyjuk
azt a keveset ami
esedékes amiről
szó volt
ez a végső ény
megindulunk a felszakadt ég felé
amelybe még a szárazföld
egy sávja is
belenyúluk mélyen a halvány
köd felett
ahová őrangyalaink
kantonlemezeket nyálaznak
égi javítási munkálatok folytak
mielőtt a mindenség a nyakunkba
dőlné aminek NEM SZABAD
megtörténnie és kizárt dolog
különben az ördög se fűtyül
máránk amíg itt alant
zajlik a vásár
és jobbját ki-ki a szívére szorítja.

É J J E L

Fásultan s mintha csak
odaépítettek volna szűk
fészkük alá
nem takarékoskodva a kötőanyaggal
és az ellenséget sem
ismerve fel bennem
csupán a használhatóságot
állok a középén
feszesen lelakkozva
bár egyre kevesebb szükség
van már rám
legalábbis úgy mutatkozik
s nem tűrik hangos
szitkozódásom
éjszakai ordításaimat
amikor mély álmukból sokukat

felverem
és csak állok ott tárt karokkal
szájtátva figyelem
a kiváltott hatást
míg csak el nem hal hangom
míg csak az utcára nem rúgnak
orcátlan viselkedésemért
de akkor sincs megállás
pirkadatig gyalázkodva
és sikongva járom utamat
végül mindent bepiszkítok
mindenbe belefogózom és
elmozdítottok helyéről ameddig csak
jártányi erőm van.